

קסם אמצע החיים
מהומה

קיי. אף. ברין

תרגמה מאנגלית: דנה טל

קיי. אף. ברין

קסם אמצע החיים: מהומה

ספר ראשון בסדרת "השלב הבא"

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ספרים
בעלמא

Magical Midlife Madness | K. F. Breene

Translated by: Dana Tal

Copyright © 2020 by K. F. Breene

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוזה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לויין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@ahavot.com
www.ahavot.com | ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2023 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-93048-0-6

נדפס בישראל תשפ"ג 2023

1

לא ככה דמיינתי את הדרך החדש שתכננתי לפתוח. ישבתי במכונית מול בית הוריי, בלי לכבות את המנוע, ועברתי בראש על הבחירות שעשיתי בחיים.

אני די בטוחה שכשבעלי – עכשיו לשעבר – אמר לי שהוא ממשיך הלאה ורוצה להתגרש, הוא לא ציפה שאצעק "יש!" ואני משוכנעת שהוא לא חשב שארוץ מייד להתחיל לארוז. וללא ספק בלבלתי אותו לגמרי בפרצוף שעשיתי כשאמר שהוא "מוותר" ומסכים שאישאר בבית עד שיגיע הזמן למכור.

הוא מצא מישהי אחרת. מישהי שהיו לו איתה יותר דברים במשותף, כך מסתבר. מישהי שהיו לה אותן מטרות בחיים כמו שלו ושאהבה להחזיק איתו ידיים כמו שעשינו פעם.

אמרתי לו שאני מקווה שהיא צעירה, כי אם היא בגילי – רגע אחרי ארבעים – ויש לה קצת ניסיון במערכות יחסים, היא תיעלם מהשטח בשנייה שתגלה שהוא אוהב ללבוש תחתוני בוקסר מגוהצים אבל לא מוכן לגהץ בעצמו. רק בחורים קפוצי תחת דורשים תחתוני בוקסר מגוהצים, ורק שמוקים שהראש

שלהם תקוע בתחת של עצמם וחושבים שהכול מגיע להם מאלצים מישהי אחרת לעשות את זה בשבילם ועוד מעיזים להתלונן שהקפלים לא מספיק ישרים.

דרכינו נפרדו רק כי לי נמאס לתמוך בו בכל מה שעשה בלי שתהיה לי אפשרות לעשות אותו הדבר עבור עצמי. איפשהו במהלך הדרך כשאני בישלתי, ניקיתי, גיהצתי, החלפתי מצעים, החלפתי חיתולים, עברתי, שילמתי את החשבונות, בישלתי – אופס, אמרתי "בישלתי" פעמיים – התחלתי לתהות מתי יתחילו החיים שלי. מתי יגיע הזמן שלי להראות לכולם מה אני שווה? מתי מישהו יכיר במעלות שלי ולא יביט בי בתוכחה ובהתנשאות כי חדר הכביסה מבולגן?

רצייתי יותר מאשר את החיים הפרובינציאליים האלה. מאט עשה לי טובה בכך ששחרר אותי. הוא נתן לי את הבעיטה הראשונה אל החופש. עכשיו, כשהבן שלי התחיל ללמוד בקולג' ולא היה לי עוד שום תירוץ להישאר, יכולתי סוף-סוף להתחיל את ההרפתקה שלי. ליצור קצת היא-סטוריה.

בהיתי בבית הוריי מבעד לחלון המכונית. עוד הייתי צריכה לעבוד קצת על נקודת ההתחלה שלי. דוממתי את מנוע ההונדה הקשישה. לא האמנתי שאני עושה את זה. בגיל ארבעים חזרתי לגור עם ההורים, בפרבר צפוני של לוס אנג'לס. מה עבר לי **בראש?**

אבל האמת היא שידעתי למה אני עושה את זה. היה לי כסף מהגירושים אבל לא היו לי בית, או עבודה, או מושג איפה אני רוצה למצוא את הדברים האלה. הבן שלי לא רצה שאעבור בעקבותיו לחוף המזרחי, שם התחיל ללמוד בקולג' – זו היתה הקלה, כי לא התחשק לי לבזבז את סופי השבוע על

הכביסות שלו – ונמאס לי מלוס אנג'לס. הייתי צריכה לעבור למקום חדש, אבל לא הגיוני לבזבז כסף על בתי מלון בתקופה של אי־ודאות. וזו היתה הסיבה שקיבלתי את ההצעה של אימא שלי ליפול עליהם ולחזור לגור בבית ילדותי לזמן־מה.

ליפול עליהם? מה אני, בת עשרים?

נשים באמצע החיים לא נופלות על אף אחד. אלא אם כן מעורבים בזה הרבה יין וגרם מדרגות לא צפוי שצץ מולן פתאום.

יצאתי לאט מהמכוננית ובחנתי את בית הוריי. הוא היה צבוע בגוון חום־בוץ. מסמרים בלטו פה ושם מלוחות העץ בניסיונות אקראיים להימלט מכלאם, ואף שהמדשאה הקרמית היתה מטופחת להפליא, היא היתה מוקפת בשיחים חנוקים מעשבים שוטים, עלים שנשרו וכמה גלגלי עגלה חלודים לקישוט. גם אם היו מתאמצים, התוצאה לא היתה יכולה להיות מוזרה יותר.

אין כמו בבית.

הוצאתי כמה מזוודות מתא המטען והלכתי לדלת הכניסה, כשבראשי מתנגן מארש הלוויות. ג'יפ ואגוניר ישן ומשאית עוד יותר ישנה ניצבו בחניה, שניהם אנדרטאות מילדותי. הם עדיין היו ב"רשימת הפרויקטים" של אבא שלי. הוא התכוון לתקן את הג'יפ ולהחזיר אותו לימי תהילתו, פרויקט שידרוש די הרבה עבודה כי הגג היה שבור לגמרי, ציפוי העץ היה בשלל צבעים וכולם דהויים, ועשבים צמחו, פשוטו כמשמעו, מתוך לוחות הרצפה. ואילו המשאית היתה אמורה להפוך למשאית עפר (את עוד תראי!) – הוא יחליף לה מנוע, יסיר את הגג ויתקין חלק אחורי של משאית רכינה (זאת לא בעיה!). כבר היה אפילו מנוע. למעשה היו עשרה מנועים בחניה. בערמה על הרצפה. שעכברושים כבר הפכו אותם לביתם...

המרפסת, שנוקקה נואשות לכמה קרשים חדשים, נאנקה תחת משקלי. בדלת, שפעם היתה צבועה חום עמוק עם ויטראז' מקסים, היו כעת חריצים עמוקים בתחתית, במקום שבו הכלב האחרון יצר לעצמו פעמון דלת משלו. מישהו צבע את הנזק בגוון חום־חרדל בהיר יותר, שלא מתקרב אפילו לגון המהגוני המקורי. לפחות הוויטראז' עדיין היה מקסים. לפחות זה.

"שלום?" קראתי, פתחתי את דלת הכניסה ונכנסתי.

שני זוגות של עיני גולות נוצצות ושחורות הסתכלו עליי מתוך ראשי האיילים התלויים משני צידי ציור של אייל.

הטלוויזיה פעלה בעוצמה גבוהה, והרעש מילא את הסלון. אבא שלי ישב על כורסת הטלוויזיה שלו – ידו תחובה בחגורת הגומי של מכנסי הטרנינג וסנטרו מושפל אל חזהו – שקוע בשינה עמוקה. מכוניות זרמו על פני המסך, באיזה מרוץ נסקאר.

עיקמתי את הפרצוף והתקדמתי יותר לתוך הבית. הנחתי את הדברים שלי, סגרתי את הדלת והלכתי למטבח, המקום הראשון שתמיד חיפשתי בו את אימא שלי. היא עמדה ליד הכיור, קצף סבון כיסה את הכפפות הצהובות שעל ידיה, באוזניה היו תחובות אוזניות והטלפון שלה היה תקוע בכיס האחורי של הג'ינס.

"היי, אימא," אמרתי והרמתי את קולי כדי להתגבר על צליל הטלוויזיה מהחדר השני. הקומה התחתונה תוכננה כך שהיא פתוחה ומעגלית, וקיר הפריד בין המטבח לבין הסלון ופינת האוכל המשולבים, אבל האוויר והקולות זרמו באופן חופשי בין שני החללים.

"אימא!" אמרתי, בקול קצת יותר חזק. דפקתי על אריחי

הקרם המרובעים והמיושנים שכיסו את הקיר מימיני. זה לא עזר.

התקרבותי אליה בזמן שנדנדה את ראשה לצלילי המוזיקה. היא קרצפה מחבת בהתלהבות.

"אימא, חזרתי ואמרתי, והפעם טפחתי על כתפה.

היא קפצה, צרחה וזרקה את המחבת. הוא נפל לכיור בנקישה מתכתית והשפריץ מים על כל חזית גופה. היא התנפלה עליי בעיניים פעורות.

לא פנתה אליי.

לא נרתעה ממני.

התנפלה עליי, כאילו בכוונת האישה בת השבעים הזאת לכסח לי את הצורה!

"אה, ג'סי, זאת את!" חיוך החליף את המבט המוטרף בעיניה. היא שלפה את האוזניות מהאוזניים. "מה שלומך?" כשחיבקה אותי, כל החלק הקדמי של חולצתי נספג מים והכפפות שלה הרטיבו לי את הגב.

"מרתה, מה את עושה שם?" צעק אבא שלי. "אני רואה את המרוץ. אני בקושי שומע משהו!"

אימא שלי גלגלה עיניים ולא טרחה לענות לו.

"תני לי רק לסיים את זה ואני אקח אותך לחדר שלך," היא אמרה והצביעה על הכיור.

סקרתי את מייבש הכלים העמוס לעייפה שניצב מעל הכיור השני... ואת מדיח הכלים שמתחתיו. "יש לך מדיח כלים, למה את שוטפת אותם ביד?"

"זוכרת שאבא שלך אף פעם לא רצה לבזבז חשמל על המדיח?" היא פנתה בחזרה לשטיפה. "תמיד הייתי צריכה לשטוף אותם ביד. טוב, אז מאז שיצאתי לפנסיה, נמאס לי מעבודות הבית. הוא כבר בקושי מרוויח כסף, הוא אמר לך?

רוב הזמן הוא לא מושך משכורת. אני לא יודעת למה הוא לא פורש. בכל מקרה, אנחנו חיים מהפנסיה שלי. אז חשבתי לעצמי, את יודעת מה? אם את רוצה מכונה שתעשה את החיים שלך קלים יותר, אז מגיע לך. " היא הנהנה בנחישות. "אבל המדיח הזה היה כל כך ישן, שהוא התקלקל בפעם השנייה שהפעלתי אותו." היא נאנחה. "אז הלכתי לחנות מכשירי החשמל שם, בכיכר. את מכירה את החנות הזאת. עם הסוכך הירוק?" היא הסתובבה לאחור כדי לוודא שאני יודעת על מה היא מדברת, ואני הנהנתי אם כי לא היה לי שמץ של מושג.

"אז קניתי את הכי טוב שהיה להם," אמרה. "עם כל החידושים. עלה לי הון, אבל את יודעת מה? לעזאזל עם זה. והוא לא יכול להגיד כלום, כי הוא בזבז כל כך הרבה כסף על המכונית החדשה הזאת. אז זהו."

"אוקיי." נשענתי על הדלפק. "אז איפה המדיח החדש?" "גייע ביום שלישי. אלוהים, כמה שאני אשמח להיפטר משטיפת הכלים הזאת. ואז אני אוכל לעלות למעלה לחדר התפירה שלי ולסגור את הדלת. בקושי אפשר לשמוע את עצמך אומרת משהו כאן למטה." "מגניב. אז אני יכולה פשוט לעלות ל... לחדר הישן שלי,

נכון?"

"חכי רגע. רוצה בירה?" היא הפסיקה לשטוף כלים והוציאה את ידיה ממי הסבון. בועות לבנות רטטו על הכפפות הצהובות.

"בטח," אמרתי, כי זה מה שעושים בבית הזה. אם באים אנשים, כולם שותים בירה. מה עוד היה לי לעשות? העתיד השתרע לפניי, גדול ורחב. כל מה שהייתי צריכה הוא את האומץ לצעוד בו.

אחרי ששתיתי בירה אחת, ועם הבירה השנייה ביד, עליתי למעלה בעקבות אימא לחדר הזמני שלי. לאבא שלי עדיין לא היה שום מושג שאני בבית, אבל כל הכלים כבר היו יבשים ובארון.

לא הבנתי למה אני צריכה מורת דרך לחדר. ישנתי בבית הזה המון פעמים עם מאט וג'ימי בחגים, ותמיד ישנו בחדר הישן שלי. זו היתה הפעם הראשונה שקיבלתי אליו סיוור מודרך. זה עורר את חשדי.

פסענו על השטיח החום־זהבהב השחוק שכבר מזמן הרים דגל לבן לאות כניעה. אימא שלי התחילה לצבוע את הקיר שלידי בחום קקי, אבל היא לא סיימה, אולי בתקווה שאבא שלי ייקח את הסולם ויסיים את הצביעה. לא נראה שפרויקט המכונניות שראיתי בחזית עשה עליה רושם. הקיר נראה כמו זברה עם פסים של קקי, פסים לבנים בין החומים, אבל נראה שאיש לא שם לב ולאיש לא אכפת.

ואם כבר מדברים על תשומת לב או אכפתיות, הציוור המגניב שנתתי להם במתנה לפני שלוש שנים עמד בגומחה הקטנה שהשקיפה על הסלון, מונח על הרצפה ונשען על הקיר המשופשף.

יום נישואים שמח, ממש.

"אימא, אני יודעת איפה החדר שלי," אמרתי כשחלפנו על פני ארון המסדרון שעדיין לא היו לו דלתות, שלושים שנה אחרי שאבא שלי תכנן ובנה את הבית.

"כן, אני יודעת, אבל תפרתי שמיכת טלאים חדשה ואני רוצה לוודא שהיא בסדר," היא אמרה.

"היא תהיה בסדר, אימא, אני נשבעת –" השתתקתי כשהגענו לדלת הפתוחה של החדר. שמיכת טלאים נוקשה למראה בצבעי טורקיז וחום נחה על המיטה הזוגית בלב

ים של ספרים. "זה... מקסים. מה זה כל הספרים האלה?"
 "באמת?" היא קרנה מאושר, נכנסה לחדר והרימה את פינת
 השמיכה. היתה לה גמישות של דיקט דק. "התחלתי לתפור
 שמיכות טלאים. חדר התפירה הזה הוא המקום היחיד שאני
 יכולה לברוח בו מהחום!"

הבטתי בחלונות הפתוחים, שאוויר הסתיו הקריר נכנס
 דרכם. "אה, באמת?"

"כן! אבא שלך כל כך שמן שאמור להיות לו מספיק בידוד
 מהקור, אבל הוא בכל זאת מחמם את הבית כמו כבשן." היא
 נשפה בכעס. "מצאתי כמה דוגמאות לשמיכות טלאים בחנות
 הברדים. עשיתי אותן עבות במיוחד."

השתתקתי לרגע והרהרתי באירוניה שבדבר, אבל החלטתי
 ללחוץ עליה לגבי מצב החדר במקום זאת. "מה קרה כאן?"
 שאלתי. "מה זה?"

נוסף על הספרים שנערמו אופקית על כל משטח ובערמות
 סביב המיטה, נחה בפניה ערמה אקראית של פרווה.

"אה, זה. טוב, אבא שלך צד אייל קנדי בשנה שעברה,
 אבל הוא לא היה גדול מספיק להצדיק פחלוצ'ן של ראש, אז
 הוא לקח רק את העור. את יודעת, חשבתי על זה – איך
 קראו לשבט האינדיאני ההוא שקרקף אנשים?" בהיתי בה, ללא
 מילים. "כל הגברים הלכנים באותה תקופה התנהגו באופן
 מתנשא כל כך לגבי זה, לא? כל כך ברברי להרוג מישהו
 ולקרקף אותו, הם אמרו. ותסתכלי על זה! הוא כורת ראשים
 ותולה אותם על הקיר, וכשזה לא מפואר מספיק, הוא פושט
 להם את העור מהגוף. אז מי הברברי עכשיו?"

אימא שלי כיווצה את שפתיה וסידרה את המיטה.
 "זה..." הכי טוב להתעלם מזה. רק ש... "למה זה בפניה?

בערמה?"

"הוא רוצה לתלות את זה איפשהו."
"אבל... לא שמים את כל הזבל של אבא בחדר הישן של כריס?"

לא הייתי היחידה שהתגלגלה בחזרה לכאן – אחי כריס עבר לגור איתם לפני כמה שנים אחרי פְּרֵדָה קשה. מצב התחזוקה פה הבריוח אותו לא רק מהבית, אלא גם מהמדינה. עכשיו הוא בחוף המזרחי, שמח ומרוצה מהחיים, לבדו באזור נקי מבלגן.

"זו המערה הגברית. יש לו כל כך הרבה זבל שם, שהוא פחד שהקרקפת של האייל תלך לאיבוד," ענתה אימא שלי.

לא טרחת להגיד לה שקרקפות הן על ראשים ופרוות הן על הגוף. לא חשבתי שיהיה לה אכפת.
"הממ. את צריכה מקום בארון? כי..." היא פתחה את דלתות הארון בצבע חום־עפר, ובפנים התגלו הבגדים והנעליים שלה.

אף פעם לא שמת לב כמה גוונים שונים של חום קיימים בבית הזה. כאילו הם בחרו פלטת צבעים עם גוונים שונים של קקי.

זיעה עקצצה על מצחי. הדחף להימלט היה חזק. "למה את משתמשת בארון הזה? למה לא בארון שלך?"

"כי בארון שלי יש המון בגדים ישנים שאני לא לובשת." היא הזיזה כמה דברים הצידה, ופינתה כמה עשרות סנטימטרים של מקום לתלייה. "הנה. זה אמור להספיק לך. את ממילא לובשת בעיקר טרנינגים, נכון? את לא צריכה לשים אותם כאן. את יכולה להשאיר אותם במזוודה."

לא שאלתי מה קרה לשידה הישנה שלי. היא לא היתה כאן, בכל אופן.

"אוקיי. בסדר, " אמרתי, ופתאום הרגשתי מותשת.
"את צריכה עוד בירה?"
"כן. אני רוצה בירות כל הזמן. בוקר, צהריים וערב. אל
תפסיקי."

2

למחרת בבוקר, מצמצתי ופקחתי עיניים לעבר בראד פיט בגרסת השיער הארוך והחיוך הזחוח. חזהו הציץ מתוך חולצה פתוחה. בתחתית הפוסטר היה משורבט רוחות של תשוקה. אימא שלי ישנה בחדר הזה לעיתים קרובות בגלל הנחירות של אבא שלי, ועדיין לא טרחה להוריד את פוסטר החתיך הישן הזה? בראד פיט כבר אפילו לא כזה חתיך. כאילו, ברור שמבחינה טכנית הוא עדיין יפיוף, אבל הוא התנהג כמו זבל לג'ניפר שלנו, ואז עשה דברים מלוכלכים עם אנג'לינה, ואז לחץ עליה להתחתן איתו ואז התגרש ושוב נכנס לקשר עם ג'ניפר...

כאילו, הבחור תליתי ברמות. מישהו צריך להגיד את זה. לא מגיע לו מקום על התקרה שלי. זו היתה התאהבות של ילדה. של נערה שעוד לא שיחקה את המשחק והפסידה – ואז הורידה בלגימה אחת את כל היין, הפכה את השולחן וגמגמה קללות בדרכה החוצה.

עכשיו אני מבוגרת יותר. חכמה יותר. פרצוף יפה כבר לא יצליח לבלבל אותי. מראה חיצוני דוהה ונעלם.

בראד חייב לעוף.

הורדתי את המצעים, נעמדתי על המזרון, תפסתי את קצה הפוסטר וקרעתי אותו. הפרצוף של בראד נקרע לשניים. נייר הדבק לא זז.

"חתיכת –" תפסתי את הצד השני ועשיתי את אותו הדבר. פיסות נייר קטנות נשארו במקומן בכל הפינות. גלגל העין של בראד התנופף לעברי מפנינת הפוסטר הקטנה שנותרה דבוקה לתקרה. "אוף. עוף. לי. מהעיניים. בראד!" תפסתי את הפינה האחרונה, קרעתי אותה, והזעפתי פנים אל החתיכות שעדיין סירבו לוותר.

במה השתמשתי כדי להצמיד את הפוסטר הזה, סופר גלו?

קימטתי את הפוסטר בין כפות ידיי, ושקלתי לקפוץ לרצפה כמו שנהגתי לעשות בפעם האחרונה שגרתי כאן. אז היו לי כמובן ברכיים בנות שמונה-עשרה ושקלתי חצי ממה שאני שוקלת היום. אם אקפוץ עכשיו, הברכיים שלי בטח יתקפלו תחתיי ויפילו אותי על הפנים.

ירדתי בזהירות לישיבה ורק אז הנחתי את כפות רגליי על השטיח החום הדהוי ורחפתי את עצמי מעלה לעמידה.

הטלפון שלי צלצל כשהייתי בדרך למטה. מאט, עם שאלות לגבי מסמכי הרכישה של הבית הישן שלנו.

"כן, הגעתי בשלום, תודה. שלומי מצוין, לא יכול להיות טוב יותר," רטנתי בזמן שנכנסתי למטבח ומצאתי את אימא שלי שוב ליד הכיור.

בסופי השבוע היא מכינה בדרך כלל ארוחת בוקר גדולה, אבל היום יום שלישי, מה שאומר שהיא הוציאה קופסת דגנים, חלב וקערה והניחה אותם על השולחן עבור אבא שלי. בהתחשב בכך שהקערה היתה ריקה אבל משומשת, חשדתי

שהוא כבר סיים לאכול ויצא בקרוב לעבודה. או החוצה לשחק במכוניות הפרויקט שלו.

אבל כשעמדתי בכניסה למטבח, מישהו הוריד את המים בשירותים בקומה התחתונה. היה ברור שהזקן עדיין כאן.

פניתי לעבר השירותים בכוונה להשתמש בהם אחריו, ובדיוק אז הדלת נפתחה ויותר מדי עור חשוף יצא ממנה.

"מה זה ה...?" כיסיתי את עיניי והסטתי את הראש בבהלה.

"גברות לא מקללות," אמר אבי בתוכחה למרות שלא הספקתי להגיע לקללה עצמה.

"ואבות לא מסתובכים בלי בגדים כשהבנות הגדולות שלהם בבית, אבא! מה אתה עושה?"

אימא שלי פנתה מהכיור, ורק אז כיבתה את המוזיקה.

"מה קרה – אוי, אלוהים אדירים... פיט, תשים על עצמך משהו!" היא נאנחה והנידה בראשה לאות השתתפות בצערי.

"לפני חודשיים הוא פשוט החליט שבבוקר בגדים גורמים לו חרדה."

"לא אמרתי שהם גורמים לי חרדה! אמרתי שבבוקר הם מנתקים את זרימת הדם לחבר'ה שלי, וזה גורם לי קצת לחץ בחזה, זה הכול. אין מספיק זרימה."

"זאת חרדה," אמרה אימא שלי, עצבנית בעליל.

"זאת לא חרדה," ענה אבא שלי, עצבני בעליל באותה מידה.

"היגיון מדהים, נהדר ומוצק – עכשיו אתה מוכן ללכת להתלבש? ולפרוש מגבת על כיסא פינת האוכל, בבקשה? אני לא רוצה לשבת על המושב שה... חבר'ה העירומים שלך ישבו עליו," אמרתי.

"ג'סינטה אוונס, כשאת מדברת עם מישהו, תסתכלי לו בעיניים," נזף בי אבא שלי.

"פיט, האשכים שלך מתנדנדים בחוץ. ברור שהילדה תסתכל הצידה!" אימי הסתובבה לאחור, ממלמלת, "אני לא מאשימה אותה, האמת. אתה צריך ללכת לרופא. אני יודעת שהדברים האלה נוטים לצנוח, אבל נראה שיש לך איזו בעיה רפואית."

"אני לא מסוגלת לעשות את זה. אני לא מסוגלת." נשמתי שתי נשימות עמוקות, התעלמתי מההתקוטטות שנמשכה בין ההורים שלי והלכתי לחדר הרחצה כשאני דבוקה לקיר, בלי להסתכן ולהסתכל מסביב. יש הרבה דברים שעדיף למות מאשר לראות, והישבן החשוף והנפול של אבא שלי נמצא בראש הרשימה הזאת.

הגעתי אל חדר הרחצה הקטן בקומה התחתונה ונעצרתי מייד במקום. עץ ענקי, מלאכותי מן הסתם, עמד בפנינה. העלים הבהירים, בצבע ירוק לא טבעי, נתלו מעל הדלפק לכיוון הכיור והגיעו אל מעל לאסלה. מושב האסלה נשאר מורם וחשף את הבטן הרכה והמגעילה הן של המושב, על סדקיו הכהים המרובים, והן של שולי האסלה המוכתמים בטיפות שתן. על הקיר היה ציור גדול של אשליה אופטית עם דולפין קופץ שתפס חלק גדול מדי מבחינה אומנותית, שלא לדבר על כך שהתמונות האלה יצאו מהאופנה כבר בתחילת שנות התשעים. היה ברור שאבא שלי קיבל כמה מתנות פה ושם. אבא שלי לא מסוגל להגיד לא למתנות.

נאלצתי לבעוט את המושב למטה כדי לא לגעת בשתן ישן, להתעלם מעלי הפלסטיק שדקרו את צד הפנים שלי ולהאיץ את תהליך חשבון הנפש הזה. הייתי צריכה מקום מגורים חדש ועבודה חדשה, ומהר!

"איך הולך?" שאלה אותי חברתי הוותיקה ביותר והטובה ביותר

דיאנה, מאוחר יותר באותו יום בחיוך אוהד. בצד של משקפי המתכת שהרכיבה היה כתם שנראה כי לא הבחינה בו. היא כרכה את כפות ידיה סביב הספל המהביל שלה. אומנם חודש ספטמבר, כן, אבל בכל זאת – זאת קליפורניה. היא האדם היחיד שהכרתי ששתה קפה חם, לא משנה מה מזג האוויר או מה השעה. היא פנאטית אמיתית.

אנשים ספורים היו פזורים על המושבים בבית הקפה הקטן, כולם היפסטרס עם שיער משונה, המון פירסינג, ולמרבה ההפתעה קולות שקטים. הם היו צעירים ונראו מגוחכים, אבל לפחות הם נהגו בכבוד כלפי הזולת.

"טוב, באופן כללי," אמרתי וגררתי את כרית האצבע שלי במורד כוס התה הקר המיוזעת שלי. "הגירושים ממאט הגיעו בדיוק בזמן. סחבתי את זה יותר מדי זמן, את יודעת את זה. ג'ימי נסע לקולג', אז הגיע הזמן שאני אהיה... שאני אהיה שוב אני. אני אפילו לא יודעת כבר מי זאת אני, אבל הגיע הזמן שאגלה."

היא הנהנה, ועיניה הצטמצמו מעט. "מסכימה לגמרי. מתישהו כיבית מערכות. עכשיו את יכולה סוף-סוף להדליק את עצמך מחדש ולהתחיל לחיות לשם שינוי. לעשות טעויות. לזיין כמה בחורים צעירים." החיוך שלה הפך לשטני. "לחיות קצת! בעצם, לחיות הרבה. אני רוצה סיפורים."

התנשפתי בלגלוג. היא היתה נשואה באושר לחבר שלה מהקולג', אבל היתה אומרת כל דבר כדי שארגיש טוב. היא רצתה שאהיה מאושרת. זה תמיד היה ככה. כשכולם הטיפו על קדושת הנישואים ושאלו איך הוא יכול לעשות את זה? היא שאלה אם אני זוכרת מתי הפסקתי לחייך. היא היתה החברה הכי טובה שיכולה להיות.

"אני לא מחפשת עוד סיפורים. אני מחפשת..." השתתקתי

וחשבתי על זה. "אני מחפשת הרפתקה, אני חושבת. אני מרגישה שאוזל לי הזמן. אני מרגישה שאני צריכה להתחיל את החיים האמיתיים שלי, וכמה שיותר מוקדם יותר טוב. בחורים יכולים לחכות."

היא הנידה בראשה ולגמה מהקפה שלה. "לגמרי. אבל האמת, מה שבאמת התכוונתי לשאול זה... איך הולך עם ההורים?"

"אויש!" הרכנתי את ראשי, נזכרתי במה שקרה הבוקר. יצאתי להליכה כדי לנקות את הראש, וברגע שחזרתי אימא שלי שאלה למה הורדתי את הפוסטר מהתקרה. היא רצתה לדעת איפה היא יכולה להשיג עוד אחד מאותם "גברים צעירים מאוד יפים."

"בשלב מסוים, בלי שאדע, היא לקחה את הבגדים החמודים שלבשתי אתמול וכיבסה אותם. רק שהיא לא עשתה את זה בתשומת לב ולא בדקה אם מותר להכניס אותם למייבש. היא פשוט זרקה הכול פנימה בלי לחשוב."

"אוי, לא", אמרה דיאנה, ועיניה נצצו בהנאה. היא תמיד אהבה לבקר בבית הוריי ולשמוע סיפורים מטורפים עליהם. בתור מישהי עם הורים נורמליים ובית רגיל, היא התקשתה להזדהות עם זה.

"סוודר הקשמיר שלי קטן עליי בשתי מידות, וחולצת המשי הרוסה."

"לא!"

סיפרתי לה על התוספת החדשה של אבא שלי לשגרת הבוקר שלו.

"די!" היא צנחה על השולחן בהתקף צחקוקים. "מה זה, לכל הרוחות?"

"אני לא יודעת." נדתי בראשי. הלוואי שזה היה מצחיק גם

אותי. "באמת שאני לא יודעת. אבל אני לא מסוגלת להישאר שם. אני לא מסוגלת. זה יותר מדי. כל מה שאימא שלי עושה זה לשטוף כלים ולקרוא, והיא העמידה ערמת ספרים בגובה קילומטר בחדר שלי. אם תהיה רעידת אדמה, אני אימחץ. שרפה? תשכחי מזה. אני אהיה גמורה. כל המקום יבער עוד לפני שאני אספיק לפתוח את העיניים. לא פלא שאח שלי נשאר שם רק כמה חודשים."

היא לא הצליחה לעצור את צחוקה המתגלגל. או לא ניסתה.

"את לא מבינה כמה זה נורא," אמרתי.

"אני מצטערת, אני מצטערת." היא נאבקה בחיוך שלה. והפסידה במאבק. "מצטערת! אבל תקשיבי. דודה שלי התקשרה אתמול ושאלה אם אני מכירה מישהי שתתאים לתפקיד אם בית בבית אייווי. איזה צירוף מקרים, נכון? את תהיי מושלמת לזה. לא תצטרכי לגור עם ההורים שלך, תהיה לך עבודה ותוכלי לחזור לבית הזוועות הזה שאהבת כל כך. אמרתי לה שאני אשאל אותך." עיניה נצצו. "רק תחשבי על זה, בלי לפגוש את החברה על הבוקר."

הזיכרונות החלו לחזור אליי בזרזיף. יצאתי להרבה חופשות עם המשפחה שלה. היא היתה בת יחידה ואני אהבתי לטייל, אז היא זכתה בשותפה למשחק ואני זכיתי לראות מקומות חדשים. שתינו הרווחנו.

"הבית בעיירה הקטנה ההיא ליד הרי הסיירה? בנות כמה היינו... משהו כמו עשר, נכון?" שאלתי.

"כן. הבית הישן הגדול בעיירה הקטנטנה ההיא." היא צקצקה בלשונה. "איך קוראים לעיירה ההיא? אני תמיד שוכחת את השם. נראה לי שאני מדחיקה אותו בכוונה. זה שם אירי. מרפי'ס או אוקונור'ס או בּוֹבֶק'ס או... הבית הישן

והגדול שהוא עם כל החדרים והגנן המפחיד שחשבנו שהוא ערפד?" היא נרעדה. "שנאתי את המקום הזה. אני עדיין לא מבינה למה הוא כל כך מצא חן בעינייך. לא רצית לחזור הביתה, זוכרת?"

תמונה של הבחור צצה לנגד עיניי. עור לבן דביק, שיניים מצהיבות, פנים ארוכות, לחיים רפויות – תחושת אופוריה השתלטה עליי פתאום משום מקום, ובעקבותיה דחיפות מוזרה.

"כן," אמרתי וחיוך התחיל להתפשט על שפתיי. תמונות נוספות עלו בראשי, מעורפלות מעט מפאת גילן. חדרים גדולים עם רהיטים מיושנים, טפטים כהים ותחושה מבשרת רעות שלא היתה בדיוק לא נעימה. דלת סתרים מוזרה שהובילה החוצה, אלא שהיא היתה בגובה שלוש קומות ובלי סולם. על רצפת עליית הגג פזורים ללא תכלית דוקרני גינון כסופים שנאסר עלינו לשחק בהם וחץ וקשת מכניים מוזרים ומיושנים. לא הרבה זיכרונות מלפני שלושים שנה עדיין התרוצצו אי-שם בראשי, אבל את הבית הזה היה קשה לשכוח. "המקום הזה הפחיד אותך נורא. את כזאת פחדנית."

"פחדנית? הבית הזה היה קריפי בטירוף. את פשוט לא נורמלית."

"טוב, זה נכון... צחקתי עליה, ומצב רוחי השתפר מעט. "אין לי מושג למה ההורים שלי בכלל לקחו אותנו לשם. איזה מין חופשה זו?"

החיוך שלי התרחב כשנזכרתי במעבריים הסודיים שמצאנו. היה מגניב להפליא לשוטט במקומות הנסתרים, לחקור את הבית מבפנים, מתוך העורקים שלו. נקודה אחת עדיין פעמה בזיכרוני, חדר תת־קרקעי.

אור מעששית תלויה הטיל צבע כחול על קירות הסלע

המחוספסים. מתחת לעששית ניצב פן גותי מלא בקריסטלים יפהפיים, וקרץ לי להתקרב. המוח שלי השתולל. היה לי דמיון פורה, וחשבתי שגוש הקריסטלים הוא האיבר שמניע את כל הבית. הרגשתי שהאור שזהר בתוך מסגרת הברזל של העששית מאיר באורח קסם את כל המסדרונות והמעברים. הרגשתי שהקריסטלים לוחשים לי – חכי, ג'סינטה, את עדיין לא מוכנה. עדיין לא הגיע הזמן. נסי שוב מאוחר יותר.

נענעתי את ראשי וכל קטעי הזיכרונות הקצרים האלה התערבבו זה בזה, מיובשים מזקנה. היו לי הרבה הרפתקאות בצעירותי; נזכרתי בבתי עץ על עצים מסוקסים עתיקים והליכה בערוץ הנחל שמאחורי בית הספר היסודי שלי, אבל הבית הזה היה משהו מיוחד. שום דבר לא השתווה לאימה שהטיל, עד כדי כך שכשחשבתי עליו תהיתי כמה מתוך זה חלמתי וכמה היה אמיתי.

"לא נשארנו שם הרבה זמן," אמרתי ולגמתי מהמשקה שלי.

לא רציתי לחזור הביתה, את זה זכרתי. בניגוד לדיאנה, לא רציתי להיפרד מהמקום הישן והמוזר.

מצד שני, אני רחשתי אהבה עצומה לליל כל הקדושים ודיאנה היתה יותר טיפוס של חג המולד. סרטים מפחידים לא הפחידו אותי. יכולתי לצפות ב"גרמלינס" או ב"מגרש השדים" בלי למצמץ. סרטי אימה חדשים? שפטתי אותם בהתנשאות וביקרתי את האפקטים ואת העבודה – העלובה לרוב – של הבמאי.

"היא רוצה אם בית, כמו מין... בייביסיטר לבית?" שאלתי. "או כמו... מישהי שתנקה כל הזמן מלמעלה עד למטה? כי אני זוכרת את כל קורי העכביש. המקום הזה ענק. יהיה סיוט לתחזק אותו."

"קודם כול היינו בנות עשר, אז הדברים נראו לנו גדולים יותר ממה שהם היו בפועל. זה היגיון פשוט."
גלגלתי עיניים.

"שנית, רק את תגורי שם, ואולי משרת. כמה בלגן את כבר יכולה לעשות?"

"רגע, רגע, רגע." הרמתי את ידי. "מה אמרת על משרת?"
"אה, כן. דוד רבא ארל. הוא היה זקן כבר כשאני נולדתי, אבל עדיין לא התפגר. הוא נשאר שם. פיטרו אותו מתפקידו באנגליה כי הפחיד את הילדים, אז דודה שלי מרשה לו לגור באחווה. זו בדיחה ישנה שרצה במשפחה, זה שהוא עדיין בחיים. כולם אומרים שהוא מפחד שאם אי-פעם יפרוש, הוא ימות." היא ראתה כנראה את מבט הבעתה המבולבל שלי משום שנופפה בידה באוויר כדי למחות את המחשבות שלי. "למי אכפת ממנו? הוא נקי. אחרת הוא לא היה מצליח לשרוד כל השנים האלה בתור משרת. ואולי הוא ישרת אותך, מי יודע? זה יהיה מגניב, נכון? בכל מקרה, לפחות הוא לא יסתובב עירום."

"אני לא יודעת. די בא לי לחיות לבד לשם שינוי. אף פעם לא היה לי מקום משלי."

"ג'סי, בחייך, אני לא אומרת לך לגור שם לנצח. אלוהים ישמור, ממש לא. לגדול כאן ואז לעבור ללוס אנג'לס – את תשתגע להשתנמך לעיירה קטנטנה כמו... או'קיף? זה היה השם שלה? הולאהאנס? בכל מקרה, המקום פנוי אם את רוצה להתרחק מההורים שלך ולהחליט מה את עושה בהמשך. ואפילו תרוויחי קצת כסף. תחשבי על זה כעל מעבר למקום נטול חברה."

החלפת מצב מגורים מטורף אחד באחר לא נשמעה נהדרת כל כך, במיוחד מכיוון שהיה ברור לי שכדי לעשות את זה

אצטרך להתרחק מדיאנה. אבל העובדה שלא אצטרך לחפש עבודה מייד...

נאנחתי ולגמתי מהתה הקר. בטח עדיף לי פשוט להחזיק מעמד עם ההורים שלי. הלחץ של המגורים שם ידחוף אותי להחליט מהר מה אני עושה עם עצמי. ידעתי שאם אשקיע בזה את כולי, אוכל לעשות את זה.

אבל משהו הציק לי בקצה המחשבות שלי. פעימה. אולי... קריאה.

ליבי האיץ את פעימותיו וזיעה קלה כיסתה את מצחי. המילים נפלטו מפי עוד לפני שקלטתי שאני עומדת להגיד אותן.

"בטח, למה לא. מתי אפשר להתחיל?"

3

לא התקשיתי להיפרד מההורים שלי. אבא שלי החמיא לי על כך שמצאתי עבודה חדשה מהר כל כך, ולמרות שאימא שלי חיבקה אותי ואמרה שהיא מצטערת שאני לא יכולה להישאר יותר, חשדתי שהיא שמחה לקבל בחזרה את המיטה הפנויה – מקום שתוכל לסגת אליו כשאבא שלי נוחר.

כמעט שיניתי את דעתי לגבי כל ההרפתקה הזו כשהתגלגלתי לתוך או'בריינס. העיירה הקטנטנה נקראה על שם המייסדים – שני בחורים אירים שהגיעו מעבר להרי סירה נוואדה והתיישבו שם כדי לכרות זהב. מאז התפשטו פה יקבים כמו מגפה, וחדרי הטעימות שלהם היו פזורים במרכז העיירה הזעירה כמו שלפוחיות של אבעבועות רוח. היין לא הפריע לי. בכלל. הוא די שימח אותי, למען האמת.

גודלה של העיירה הוא שהדאיג אותי. או, אם לדייק, היעדרו.

גודלתי בעיר שמנתה יותר ממאה אלף איש. ואז עברתי ללוס אנג'לס, שבה יש מיליוני תושבים. אף פעם לא גרתי

בעיר שיכולתי לחצות את כל המרכז שלה מקצה לקצה בהתנודדות שיכורים אחת. ובהתחשב במספרם של יקבי הבוטיק המקסימים, אני בהחלט אעשה את זה בעיירה הזו. אני אעשה את זה, ומהר מאוד כל שלושת אלפים התושבים ידעו על זה. זה כנראה יודפס בעיתון המקומי. עם תמונות. אף פעם לא הייתי מעולה בציות למוסכמות, אפילו כשניסיתי. אולי במיוחד כשניסיתי. זה הרגיו את מאט עד אין קץ.

הדרך המתפתלת שהג'יי-פי-אס ניווט אותי אליה סתה ממרכז העיירה וחתכה דרך העצים, תוך שהיא צוברת מעט גובה. חלפתי על פני בתים קטנים ועדינים שנדחקו מהכביש, עם מרפסות גדולות, עמודים לבנים וגינות מטופחות. מכוניות חדשות חנו בשבילי גישה, נוצצות בשמש אחר הצהריים הזהובה.

בקצה הרחוב ללא מוצא התנשא בית מפלצתי.

עיניי נפערו והאטתי לפני שהגעתי אליו. נזקקתי לרגע של הסתגלות לפני שנכנסתי לשביל הגישה.

זה היה יום שמשי עם שמיים בהירים וכחלחלים, ובכל זאת נראה כאילו ענן שחור רובץ מעל למבנה בן שלוש הקומות. הבניין הגותי התנשא מעלה במרכזו, ובחלקו העליון בצבץ חלון עליית גג קטן שאור דלק בו. צללים כהים ממקור בלתי נראה נתלו על החזית. החלונות הגדולים התקמרו באלגנטיות בחלקם העליון. התריסים הדקורטיביים, הווילונות והעיטור על המבנה היו כולם שחורים.

לפחות זה לא חום קקי.

עכשיו, אחרי שכבר הגעתי לכאן, צפו בראשי עוד זיכרונות רחוקים. החדרים החשוכים, התחושה המבשרת רעות, המראה החיצוני המצמרר ותחושת השייכות המוזרה.

באמת מוזרה. כי במבט ראשון המקום הזה, שנראה שונה

כל כך מכל שאר הבתים ברחוב, היה הכול מלבד מסביר פנים. הוא שידר חד-משמעית את המסר אתם לא רצויים, החל מהמיקום שלו בקצה רחוב ללא מוצא, דחוק לאחור הרחק מהכביש, ועד לצבעים הכהים, מבשרי הרעות. הוא השתופף במקומו כמו מפלצת עצומה, ואזהרה חרוטה בתוך מסגרת העץ שלו. צמרמורת מובטחת לכל מבקר שעשוי לעבור לידו.

אלא שאפילו כשישבתי שם והרמתי מבט אל המבנה המתנשא מעליי, משהו בתוכי פרח. ליבי הלם בפעימות איתנות ושלח חמימות לכל חלקי גופי. התפשטה בי תחושה של בית, של ביטחון, של שייכות. משהו במקום הזה משך אותי. הפציר בי להתקרב אליו ולהניח את ראשי היגע בין כתליו.

שחררתי נשיפה. לא קלטתי בכלל שעצרתי את נשימתי עד לרגע זה. "השתגעתי, זה העניין. המגורים עם ההורים שלי – אפילו רק לכמה ימים – הוציאו אותי סופית מדעתי."

ובכל זאת, היו פה דברים משונים בשפע, החל מהעובדה שהאור בעליית הגג הפיץ זוהר למרות שמש אחר הצהריים המסנוורת – קסם – דרך הצל המוזר הזה שהגיע משום מקום – קסם אפל – ועד למדשאה המטופחת – גנן חרוץ. הדמיון שלי עדיין פעל והמפלצת הזו עמדה לספק לו המון

חומר למחשבה. כמעט הרגשתי שוב כמו נערה מתבגרת.

"בחיי שזה ממש בית אחוזה," אמרתי לתוך הדממה הכבדה כשנכנסתי לחניה. "הדברים נראו לנו גדולים יותר כי היינו ילדות בנות עשר' בתחת שלי. הוא פשוט ענק!"

מה הקטע עם אנשים בגיל העמידה שממלמלים לעצמם? זה קטע של אימהות, או עניין של הגיל? לא ידעתי, אבל זה נהיה הקטע שלי, ואם לא אשים לב עוד אביך את עצמי מול הדוד רבא ארל, הזקן-נורא-אבל-כנראה-שלא-ימות-לעולם.

יצאתי לאט מהמכונית ועקצוץ של התרגשות חלף בגופי.

חיוך ריצד על שפתיי, הרגשתי אותו. הרגשתי שמהו נכון במעבר הזה. הבית היה גדול, מוזר ומפחיד, אבל זה בדיוק מה שהייתי צריכה כרגע.

השתדלתי לרסן חיוך מוטרף שכנראה יפחיד אנשים, ניגשתי אל הדלת ומצאתי את עצמי פנים מול פנים עם מקוש גדול בצורת גרגויל. הוא הביט בי בדממה בעיני פליו מוזרות ופה מלא מתכת.

"אני מקווה מאוד שהוא לא יתחיל לדבר," מלמלתי, כשנזכרתי בסרט המבוך מילדותי.

אבל מה אעשה אם הוא כן ידבר?

החיוך המוטרף התרחב עוד יותר.

מילא להפחיד אנשים, אבל מישהו תכף יתקשר למשטרה להתלונן על מטורללת בגיל העמידה שמשוטטת בשטח פרטי.

דיאנה הורתה לי לדפוק בדלת קודם. אם אף אחד לא יענה, עליי להתייצב בבית הראשון משמאל כדי לקבל את המפתח. שלחתי מבט חטוף אל הרחוב השקט מאחוריי כדי לוודא שאף אחד לא נועץ בי מבטי תמיהה, סגרתי את אצבעותיי סביב טבעת המתכת הקרירה ונקשתי במקוש שלוש פעמים. הצליל הדהד בכל רחבי הבית, זינק מהרצפה אל הקומות שמעליה. ממש הרגשתי את זה, כמו משהו מוחשי. הדמיון שלי כבר השתולל.

נשמתי עמוק כשהאדרנלין זרם בעורקיי.

"צלצלת."

"אה!" קפצתי בבהלה והסתובבתי לאחור, כשאני מצמידה את התיק שלי לחזה כמו קשישה רכלנית שזוכה פתאום למופע מצייצנות בלתי צפוי.

גבר רזה וגבוה עם יותר קמטים משיער עמד מולי, עיניו

שחורות כלילה, הזעף כנראה כבר חרוט על פניו אחרי שנים של שימוש, וגובהו עולה על שלי בעשרים סנטימטרים לפחות, מה שאומר שהיה איפשהו בין מטר תשעים לבין שניים ועשרה. חליפה אכולת עש נתלתה על כתפיו הגרומות ושכמייה מרופטת התחככה באחורי ירכיו והתנפפה ברוח שלא הרגשתי.

לא ידעתי מאיפה הוא צץ, אבל הוא התגנב מאחוריי בדממה.

"הא'הא", צחקתי בזהירות. "לא רע. ממשפחת אדמס, נכון? לרץ'?"

הצבעתי עליו בלי סיבה, פשוט הייתי צריכה לעשות משהו עם הידיים. המבט שלו היה עוכר שלוה.

שתיקה השתררה בינינו. הרמתי את הגבות, בתקווה שהוא ירים את שרביט השיחה וירוץ איתו. כשהוא לא עשה זאת, כחכחתי בגרוני.

"אני ג'ס. ג'סינטה." משכתי בכתפיי. "ג'סי. בדרך כלל." "האם את בדרך כלל אדם אחד או שאת מחליפה בין שלושתן?" שאל רבי'המשרתים העתיק ללא שמץ הומור. בכל זאת חייכתי חיוך לא משכנע וצחקקתי. האיש היה מוזר.

"אז... אני אם הבית החדשה," אמרתי. השתדלתי לא להישמע משונה. ונכשלתי בצורה מרהיבה. "אתה דוד רבא ארל?"

"אני ממש לא הדוד רבא שלך, אבל שמי ארל, כן. את יכולה לקרוא לי טום."

"טום," אמרתי וחיפשתי בפניו רמז אם זו בדיחה. אם זו היתה בדיחה, היא הסתתרה היטב מאחורי הזעף.

"מר טום," הוא אמר.

הייתי די בטוחה שהגבות שלי אכדו אי־שם בקו השיער שלי. "מר טום." פזלתי לעברו. "אתה צוחק, או ש... אני לא מצליחה להבין אם אתה צוחק."

"אני רב־משרתים. אני אף פעם לא צוחק."

"אוקיי. כמובן."

"מר טום."

"כן. אוקיי. אז מר טום." כחכחתי בגרוני בפעם השנייה.

"מר טום, אז שאני פשוט... הנדתי בראשי לעבר הדלת.

הוא נעץ בי מבט. הוא אפילו לא מצמץ.

"שאני פשוט... איכנס?" הנדתי בראשי שוב, והצבעתי על

הדלת לשם הדגשה הפעם.

"עם מי אני מדבר בבקשה?" הוא שאל.

אה מעולה, הזיכרון שלו לא עובד. אנחנו נסדר מצוין.

נוכל לנהל את אותה שיחה במשך ימים ולא להתקדם לשום

מקום.

"ג'סי, עניתי, ועכשיו הצבעתי על החזה שלי.

"ג'סי, את צריכה להתייצב בביתה של גברת מרפי. היא

אישה זקנה, איומה ומשעממת, אבל המפתח נמצא בידיה. אין

ברירה אלא לבקר אותה, אני חושש. אל תבקשי ממני לבוא

איתך, אני פשוט לא מסוגל לשאת את זה."

"אה. בטח. גברת מרפי –"

"כן, הבית של גברת מרפי. היא ממש... הוא פנה בתנועה

זריזה שרמזה שהוא חסר גיל והצביע על הבית הראשון

משמאל. זו היתה השכנה שנאמר לי לגשת אליה אם איש לא

יפתח את הדלת בבית אייווי.

"מעולה." שלחתי מבט אל המכונית, מתלבטת, ואז העברתי

את מבטי על פני הרחוב השומם. "מה שיעור הפשיעה כאן?

בטח די שקט פה, הא?"

"רק אם לא פושטים עלינו. או צדים אותנו. האלפא הלא-מוכתר סיפק לנו את כל ההגנה שהזדקקנו לה, אם כי אני חושש שבקרוב נהיה נתונים לחסדי הגורל. יום אחד לא יהיה בו די, ואז מה יעלה בגורלנו? נמות, זה מה שיקרה לנו. יבתרו אותנו, יפשטו את עורנו מעלינו, ישרפו אותנו חיים, כל מה שרק עולה על דעתך."

זאת רק אני, או שהבחור הזה מטורף על כל הראש?
 "אוקיי. אני פשוט אקח את התיק שלי איתי." עקפתי אותו בזהירות.

"אנחנו בטוחים רק כי אף אחד לא מתעניין בדיירים העלובים שלנו. אבל תזכרי מה שאני אומר לך..." הוא הניח לדממה להימתח והביט בי בעיניו החודרות. צעדתי לאט לאחור, בחיוך מנומס שהיה שמור בדרך כלל לחסר הבית הנרקומן ששאל שאלות מוזרות בתור לקופה במכולת. "אל תאכלי את הסנדוויץ'. את יכולה להסכים לתה – היא תכריח אותך לשתות אותו – אבל אל תסכימי לסנדוויץ'. כי אז תישארי שם כל היום."

קפאתי לרגע במקום, ממש לא סגורה על מה בדיוק קורה פה. איך לעזאזל אגור ביחד עם המטורף הזה? הוא יהיה בלתי צפוי במקרה הטוב, ובמקרה הרע עלול בסופו של דבר לקבור אותי בחצר.

אולי זה היה רעיון איום ונורא. גרוע יותר מאשר לגור עם ההורים שלי.

4

טיפסתי אל מרפסת הכניסה לביתה של השכנה. שני כיסאות נדנדה ניצבו על המרפסת – אחד שחוק מרוב שימוש, וערמת אבנים מסודרת לצידו, השני נראה חדש לגמרי.

המקוש המלוטש בדלת הזו היה ראש סוס מקסים עם בליטה על המצח, כמו חד־קרן בתחילת הדרך או משהו. השתמשתי במקום זאת בפעמון. הקשה במקוש דלת נראתה לי פולשנית יותר, משום־מה. זה הזכיר לי שוטרים שנכנסים למאורת קראק. לא שאני באמת יודעת איך זה נראה.

“אני באה, אני באה.” הקול היה עמום מבעד הדלת.

צעדתי לאחור, כדי לתת לבעלת הבית מרחב.

הדלת נפתחה בתנופה וניחוח פרחוני נעים נישא החוצה. אישה מבוגרת עמדה תחת המשקוף, שערה קצר ולבן, גבה כפוף קמעה ועיניה הכחולות החיוורות מוקפות קמטים עדינים. שפתיה הדקות התעקלו בפינות, כאילו היא מחייכת בגלל סוד כלשהו, ועורה הצח כשגלג נראה רך כמו של תינוק.

“היי –”

“מה את רוצה, בשם כל הקדושים?” שאלה גברת מרפי

בכעס, בקול צרוד וצורמני שלא תאם כלל את הופעתה העדינה כטיפת טל.

הגבות שלי אבדו שוב בקו השיער. לא הבנתי אף מילה. ניסיתי נואשות לפענח את מה שאמרה במבטא אירי כבד.

"מה, את מנסה למכור לי משהו?" אמרה האישה לתוך

הדממה. "טוב, נו, בואי תיכנסי ותשתי תה."

"אה, זה..." הרגשתי את הציפיות שלה מושכות אותי פנימה

אבל לא נגסתי בפיתיון. באתי לכאן רק בשביל המפתח. שתיתי

תה בדרך לפה והייתי ממש צריכה פיפי, אבל נראה לי שיהיה

גס רוח לבקש להשתמש בשירותים כשהבית החדש שלי ממש

קרוב לכאן. "אני אם הבית החדשה. ארל – אה, מר טום שלח

אותי."

"מר טום בתחת שלי." היא נדחקה על פניי ויצאה החוצה

אל המרפסת, הושיטה יד למטה, הרימה אבן ומיהרה לצד

המעקה הקרוב ביותר לבית הענק. היא הניפה את זרועה,

מוכנה לזרוק.

מר טום עדיין עמד במקום שבו השארתי אותו, עם הפנים

אלינו.

"אידיוט זקן!" צעקה גברת מרפי. "לא יכולת להכניס

אותה בעצמך? חתיכת חסר תועלת..." היא זרקה את האבן,

והיא פילחה את האוויר כאילו השליך אותה שחקן פוטבול

מקצועי.

מר טום פסע צעד אחד אחורה. האבן נחתה בדיוק במקום

שעמד בו – המרחק היה מדהים, המטרה בלתי נתפסת, והרוגע

שבו קיבל מר טום את העובדה שאישה זקנה זורקת עליו אבן

היתה עוכרת שלוה. היה ברור שדברים כאלה קורים פה כל

הזמן.

"זה תפקידך, אחרי הכול," אמר מר טום, ולמרות שעמד

מעבר לכביש ובקצה שביל הגישה, עדיין איכשהו שמעתי אותו.

וגם היא.

"התפקיד שלי, היית מת," אמרה גברת מרפי. או לפחות זה מה שחשבתי שהיא אמרה. לא ממש הצלחתי להבין את שתי המילים האחרונות. "טוב, עכשיו היא אצלי. ואני אספר לה מה באמת הולך שם. חכה חכה, חתיכת אוויל משריש." היא פנתה לאחור ונכנסה לביתה בצעדים כבדים. "נו?" היא פנתה אליי. "תשתי כוס תה? את תשתי, את תשתי. בואי. אני אעמיד קומקום על האש."

הציפיות שלה ניצחו. קשה להגיד לא לישבן שהולך ומתרחק ממך.

פנים הבית המרווח היה חמים וביתי, עם תמונות של פרות רועות באחו ירוק על הקירות, שכיות חמדה קטנות על המדפים ומספר מפחיד של מפיות סרוגות קצת על העוקם, כאילו מי שיצר אותן בעבודת יד לא ממש ידע לסרוג קרושה וגם לא ראה כל כך טוב.

"נו," אמרה גברת מרפי בקול חדגוני, הצביעה על השולחן העגול הקטן במטבח וניגשה לקומקום חשמלי אדום בוהק שעמד על השיש. "אז את הולכת לקחת את זה על עצמך, הא?"

"את תפקיד אם הבית," אמרתי כמו טמבלית, עדיין מנסה להבין מה היא בדיוק אמרה. "לקחתי את תפקיד אם הבית. רק לזמן קצר."

"טוב. אדגר הזקן יתרגש. הוא שונא כל כך את ארל. פשוט לא מסוגל לסבול את הבנאדם. ככה לפחות אני חושבת. אני לא מסוגלת להקשיב לו הרבה זמן. אדגר הזה יכול לדבר עד שהאוזניים שלך יירקבו, אני אומרת לך. וממילא את נהיית

חצי חירשת כשאת רק עומדת לידו, עד כדי כך הוא גרוע. וגם סתום לגמרי. ויכול להיות רשע אמיתי כשהוא רוצה. נו, טוב... " היא הורידה קנקן חלב קטן ומזגה לתוכו מעט חלב, ואז לקחה קנקן תה מכסף וזרקה לתוכו תיון אחד. טוב, חסוך שלא יחסר, חשבתי לעצמי. היא עצרה באמצע ההכנות שלה ופנתה לאחור. "רוצה גם סנדוויץ' אולי?"

"אה, לא, תודה. לא, זה בסדר," אמרתי, נזכרתי באזהרה שקיבלתי וניסיתי להתעלם מבטני המקרקרת.

"זה בסדר, אני מכינה לך."

חייכתי בנימוס. "זה בסדר, בחיי. אני בסדר, אני

רק –"

"נו, בחייך, אני מכינה לך. תאכלי. רק ביס קטנטן."

הרמתי את ידי והכרחתי את עצמי לצחוק בנימוס. "לא, זה

בסדר. תודה על ההצעה."

"נו, בחייך."

"לא, זה –"

"נו, בחייך."

"לא, אני –"

"נו, למה לא." היא פנתה למקרר.

הבטן שלי קרקרה והזקנה כנראה שמעה את זה והנהנה.

"סליחה, איך אמרת שקוראים לך?..." שאלתי, ונדנדתי את

התיק שלי לפני הברך.

"ניאָב."

רכנתי קדימה. "נָב?"

"נ-י-א-ב," היא אייתה. "ניאב."

"ניב."

"מספיק קרוב." היא הוציאה כל מיני פריטים מהמקרר

והתחילה להרכיב סנדוויצ'ים. כשהמתג של הקומקום החשמלי

קפץ, היא מזגה את המים החמים לתוך קנקן התה המתכתי וסגרה את המכסה. היא הביאה הכול לשולחן ואני התחלתי לקום.

"אני יכולה לעזור במשהו?" שאלתי.

"לא, לא, ממש לא. שבי, שבי." היא דחפה אליי את הצלחת ועליה ארבעה סנדוויצ'ים, כולם מורכבים מלחם, ירך חזיר, גבינה צהובה ומריחה של חמאה. היא אפילו לא חתכה אותם באמצע.

אחרי שהתה נמזג, ועורבב עם חלב ומעט סוכר, ניאב חזרה סוף-סוף להתמקד בי.

"אז. באת לשמור על הבית, נכון? למה זה?"

"שמעתי שיש משרה פתוחה והחלטתי שאולי אני איהנה... מילותי גוועו מול נענוע הראש הנמרץ של ניאב. "מה הבעיה?"

"אין שום טעם להמציא סיפורים. מה הסיבה האמיתית?" שאלה ניאב.

כל הרוח יצאה לי מהמפרשים. נאנחתי והרמתי סנדוויץ'. "התגרשתי ולא יכולתי לסבול לגור עם ההורים שלי יותר מכמה ימים. זה על קצה המזלג. זכרתי את הבית הזה מילדותי, ואז חברה שלי אמרה שדודה שלה צריכה מישהו שישמור על הבית. אז הנה. אני כאן, מוכנה לחוויה חדשה ואולי להרפתקה קטנה."

"הרפתקה קטנה, הא? הממ. טוב, כנראה שהחלטת לשלוט על גורלך."

"כמו כולנו, לא?"

"ברור שלא, מה את מקשקשת?" היא נשפה בכעס. "יש אנשים שהם כמו עלים נידפים – הולכים לאן שהרוח לוקחת אותם. לא אני, אני תמיד הלכתי בדרך שלי. עד שהגעתי הנה."

עכשיו אני עושה ממש שום דבר. אני מסתובבת כל היום.
שותה לי איזה משקה קטן בלילה. זה הכי מתאים לי נכון
לעכשיו. אני הכי מאושרת ככה."

"יופי. אזור נחמד, הא?"

"האזור הזה? כמו שרפה בפח אשפה."

חייכתי לשמע הבדיחה, ואז הבנתי שזו לא בדיחה והשפלתי
מבט אל הסנדוויץ' היבש שלי.

"לא כל אחד יכול לטפל בבית הישן הזה, את יודעת,"

אמרה ניאב. "צריך להיות אדם מיוחד."

"אה, כן? באיזה מובן?"

"הבית בעייתי. אלה שמשרתים אותו בעייתיים."

היה ברור שהיא לא מחבבת את מר טום בדיוק כפי שהוא
לא חיבב אותה.

"זה רק לזמן קצר, עד שאדע מה אני עושה הלאה," הבטחתי

לה. "הודעתי לדיאנה כדי שתגיד לדודה שלה."

"כן, כן, שמעתי. אבל דיאנה לא מבינה עד הסוף את הכוחות
שפועלים כאן. היא אחד מהעלים הנידפים האלה שדיברתי
עליהם. מתעופפת לה בשמחה בעולם. את שונה ממנה. את
נלחמת נגד הזרם עכשיו. הגיע הזמן."

השערות הקטנות שעל עורפי וזרועותיי סמרו. בלעתי את

הביס שלקחתי ונשמתי עמוק, לא בטוחה למה.

"הבית קיבל את פנייך יפה בפעם האחרונה שהיית שם,

נכון?" היא שאלה אותי, והרגשתי שמשהו לא מדובר אופף
את השיחה שלנו.

הגבות שלי עלו כלפי מעלה מאליהן.

"הדודה של דיאנה חשבה שדיאנה אולי תתרגל לבית הזה,

אבל זה לא הלך, לא. היא פחדנית מדי, אם את שואלת אותי.

חכמה, אבל בלי ממש... היא אגרפה את כף ידה. "עצמאות

מחשבתית. דיאנה שמחה ללכת בעקבות הלהקה, כמו שאמרתי. היא לא קורצה מחומר של מנהיגים. הלכתי לגמרי לאיבוד בשיחה. הנהנתי הנהון לא מחייב והזדרזתי לסיים את הסנדוויץ'.

ניאב לגמה מהתה שלה. "לפגי אין ילדים, את יודעת. זאת הדודה של דיאנה. והבית גם לא בחר בה. זה ממש שובר לב. הבית עובר תמיד ליורשת אישה, וזו היתה צריכה להיות פגי. אבל היא לא השתלבה כאן כמו שהיא קיוותה. היא כמעט כמו סתם אחת. איזו ג'יין רגילה. היא לקחה את זה קשה. אבל בכל זאת, כמה מיליונים בבנק זה לא כל כך נורא, נכון? היא התחתנה טוב ודאגה שהוא ימות מהר." ניאב כיווצה את שפתיה. "היא חיה חיים קטנים ונחמדים עכשיו. כסף אולי לא קונה אושר, אבל הוא בהחלט עוזר למצוא נתיב מילוט."

בהיתי בה לרגע בשתיקה, שוב מתאמצת לפרק את כל הטירוף הזה שמוטח לעברי. האם שיגעון הוא אחת הדרישות המקדימות כדי לחיות כאן?

"חשבת... אבל..." התעשתי והתחלתי מחדש. "פגי היא הבעלים של הבית, נכון? היא גרה באירופה?"

"כן. היא הבעלים של הנכס, כן. ושל כל היער מסביבו. והיא לא רוצה שום קשר אליו."

"אה, אני מבינה."

"לא, את לא."

וזה היה הסימן בשבילי.

"טוב." לגמתי מהתה כדי לשטוף את הביס האחרון של הסנדוויץ', קמתי וחיכתי אליה בנועם. "תודה על התה ועל הסנדוויץ'. אם לא אכפת לך להביא לי את המפתח, אני אלך להכיר את הבית."

ניאב התבוננה בי קמה, ומבט ערמומי בעיניה. החיוך שלי

התערער. הלהיטות שלי להכיר את הבית ולצאת כבר מהבית הזה לעזאזל, כרסמה יותר ויותר בסבלנות שלי. לבסוף היא קמה על רגליה, כשהיא נשענת בכבדות על השולחן ונעזרת בו להתרומם. "כן, בטח. אני אלך להביא אותו. את, חכי פה רגע." גופה התפוקק כשסיימה להזדקף, אבל לא נראה שהעצמות הקשישות האטו את הליכתה. הלוואי שגם אני יכולתי ללכת בקלילות כזו. או שהייתי שמורה כמוה.

הגיע הזמן לקחת את עצמי בידיים, לרדת במשקל, להתחטב ולתבוע חזרה בעלות על הגוף שלי. אם האישה הזו יכולה לעשות את זה, ברור שזה לא קשור לגיל. זה קשור למוטיבציה. טוב, אז כולי מוטיבציה. "הנה."

זינקתי והסתובבתי לאחור בבהלה בפעם השנייה באותו יום. איך האנשים האלה הצליחו להתגנב מאחוריי בקלות כזאת? זה משהו במים פה?

ניאב הושיטה לי מעטפת מנילה. "יש שם כמה דברים קטנים בשבילך. אני במקומך הייתי מתרגלת קצת לבית לפני שהייתי מתחילה לחטט בכל זה. כלומר... אם באמת תתרגלי אליו. הוא הפכפך, כמו שאמרת, ויש כל מיני דברים שלא תרצי לגלות מייד."

עקצוץ ההתרגשות מילא אותי שוב. לא יכולתי לדמיין אילו דברים לא ארצה לגלות. זמן רב כל כך החיים שלי היו על טייס אוטומטי – להתעורר, לעשות דברים בבית, ללכת לישון. שלשלאות הכלא האלה נשברו סוף־סוף. אומנם בבית הוריי ניתן היה למצוא את הבלתי צפוי מאחורי כל דלת, אבל זה לא היה בדיוק מרגש – למעשה זה היה מעורר אימה שאי אפשר לבטא במילים. היתה לי הרגשה שבבית

איווי זה יהיה אחרת. שם, הדברים המחרירים יהיו לפחות רועשים.

לקחתי את המעטפה, והרגשתי את משקל המפתח בפנים. "ואל תיתני לארל האידיוט הזה לעשות לך בעיות. לא היה לו מאסטר כל כך הרבה זמן, שהוא נהיה שמן ועצלן. הגיע הזמן שהוא יעבוד קצת למחיתו."

אם ארל ירד עוד קצת במשקל, הוא פשוט ירחף לו השמימה וייעלם.

השתהיתי לרגע, כשנזכרתי במשהו שעלה מוקדם יותר בשיחה. "את ידעת שכבר הייתי כאן בעבר, כשהייתי ילדה. למה – איך זה?"

חיוך קטן הזדחל ועלה על שפתייה. "אני גרה כאן המון זמן. כמו רוב אנשי העיירה. ראינו את הגפנים גדלות סביבנו, את העיירה משתנה מאנשים הגונים לתיירים רודפי שמלות. אני זוכרת ששאלתי את עצמי אם פגי צדקה לגבי דיאנה, עד שראיתי אותה ואת ההורים שלה בורחים מהבית שלושה ימים אחרי שהגיעו. שלושה נמלטו על נפשם. ואחת היה צריך לגרור החוצה בכוח. אותך. בגלל זה נתקעת לי בראש. לפני כן לא שמתי לב אלייך."

זיכרונות צצו ועלו בראשי כשניאב הובילה אותי אל הדלת ודחפה אותי בעדינות החוצה. באמת זכרתי שנגררתי החוצה בכוח, אבל זו היתה דיאנה שגררה אותי. לא זכרתי שההורים שלה מיהרו במיוחד. הם היו מוטרדים מכך שדיאנה מוטרדת, בהחלט, אבל לא בגלל הבית.

נכון?

"אני הולכת לפאב בשמונה. תפגשי אותי בחזית הבית אם תרצי להצטרף. אני יכולה להכיר לך את המקומיים," אמרה ניאב כשחציתי את הכביש.

נופפתי אליה נפנוף לא מחייב ואז הצטרפתי אל ארל – מר
טום – על מרפסת הכניסה, בדיוק במקום שבו השארתי אותו.
האבן שניאב זרקה התגלגלה עד למגף השחור המצוחצח שלו.
הוא כנראה עמד שם בלי לזוז לפחות שעה.

"הבאת את המפתח?" הוא שאל ובחן את המעטפה.

"כן. תודה."

הוא לא פינה לי את הדרך. "את בטוחה? אם לא היית
מוצאת חן בעיניי, לא היית יוצאת משם עם המפתח."

"כן, הוא..." ניערתי את המעטפה. "הוא פה בפנים."

"את בטוחה?"

אחרי ששלחתי אליו את מבט האימהות הכי טוב שברשותי,
המבט שמבטיח שמישהו פה הולך לחטוף אם הוא לא יפסיק
עם זה, פתחתי את המעטפה והוצאתי מפתח ברזל ענק ומנומר
שנראה כאילו הגיע ישירות מתקופת הברזל. נוזל הצטבר
בשלפוחית השתן שלי כשהרמתי אותו לכדיקה. החותם עמד
להישבר. זה בלתי נסבל מה שקורה עם פיפי אחרי שילודים.
"תן לי רק..." כיווצתי הכול ממש חזק, אני הרי מבוגרת
מכדי להתחיל לרקוד את ריקוד ההתאפקות. "אני צריכה
להשתמש בשירותים, אז אני פשוט איכנס."

לא ניסחתי את זה כשאלה כדי שהוא לא יפיל עליי עוד

משהו מוזר.

המפתח החליק לתוך המנעול, ונשמעה נקישה. לא של
קפיץ המתכת המסתובב, אלא של משהו בתוכי. דלת נפתחת.
אור נדלק.

הרגשתי שזה נכון כפי שלא הרגשתי לגבי שום דבר כבר
הרבה מאוד זמן. כאילו זה נועד לקרות. כאילו כל הקשיים לא
היו לשווא, בשום שלב, והפרק הבא בחיי עמד באמת להתחיל.

הייתי כולי ציפייה.

אבל קודם הייתי חייבת לעשות פיפי.
"איפה השירותים?" שאלתי, והאף שלי התעקם קלות
כתופעת לוואי של המאמץ לכווץ את כל השרירים הנשיים
בפלג גופי התחתון.

"פה מימין, פני שמאלה וישר עד הסוף," אמר מר טום,
ומילותיו יצאו לאט יותר ממה שבאמת היה צריך.
"מעולה, תודה."

"אני אחכה ממש כאן –"

כפות רגליי שקעו בשטיח רך עם דוגמה שעשתה לי
סחרחורת – משבצות בצבע כתום וחלודה. חלפתי על פני גרם
מדרגות מתעקל יפהפה, שהמדרגות שלו כוסו באותו שטיח,
בקושי העפתי מבט אל קיר מלא ציורים, חציתי מתחת למעבר
מקושת ופניתי במהירות ימינה.

השירותים המתינו במקום שאמר שהם יהיו, עם דלת עץ
גבוהה בתוך משקוף לבן מקסים. נכנסתי בסערה מבעד הדלת,
הסתובבתי וטרקתי אותה מאחוריי בלי להתכוון. פתחתי את
כפתורי הג'ינס באצבעות חסרות סבלנות והספקתי ברגע
האחרון.

"או, מאמא, איזו הרגשה טובה," מלמלתי וסקרתי את חדר
הרחצה הגדול שהיה מצויד במתקני פליז ופורצלן ובציורי שמן.
איזה מקום ברמה. אפילו חדר הרחצה היה מהמם ביופיו.
ההכרעה נפלה – התרגשתי שלקחתי את התפקיד הזה.
דיאנה חשבה שאני משוגעת, אבל זה היה מגניב. הבית הישן
הזה היה מגניב.

לו רק השכנה והדיירים לא היו מוזרים כל כך.
"ומי זה לעזאזל אדגר?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן